

Ministerstvo financí ČR
Zdeněk Husták
Legerova 69
120 00 Praha 2

K diskusnímu materiálu Zprostředkování a poradenství na finančním trhu

I. Obecně

Je skvělé, že takové materiály vznikají. Je to napsané srozumitelně, přehledně (z doslechu vím, že někteří lidé měli problém s úvodními schémata, která by mohla být jednodušší, ale problém jsem s nimi neměl) a pěkně. Délka materiálu je přiměřená obsahu a snesitelná, i když otázek je opravdu hodně.

Chybí mi analytický úvod, tzn. proč vlastně chceme takovouto úpravu; co je dnes špatně a vyžaduje změnu. Na druhou stranu se záměrem určitého sjednocení a zjednodušení úpravy v této oblasti souhlasím tak nějak intuitivně. V dílčích otázkách by přesto bylo takové zhodnocení účelné, stejně jako aspoň stručná úvaha, v čem se liší finanční zprostředkovatel od zprostředkovatele aut nebo domů nebo starožitností. Není také rozebráno, jaké by měly být bariéry mezi zprostředkovatelem a poradcem (může mít obě licence jedna osoba?) a chybí mi i základní teze typu „MF chce v zásadě volný vstup do odvětví s tím, že je třeba trvat na několika zásadních požadavcích“ nebo „vzhledem k tomu, že jde o úspory a majetek občanů je nutné omezit jakákoliv rizika doporučení nevhodného produktu“ nebo tak něco.

Konečně pro účastníky diskuse by bylo praktické, kdyby někde byly vytahané otázky tak, aby se k nim mohly psát rovnou odpovědi na nemuseli si to z PDF vytahovat sami.

II. Konkrétně

2.3 Otázky k základnímu vymezení zprostředkování a poradenství

1. Je zvolený obecný model vhodný? Ano

2. Je uvedené vymezení zprostředkování a poradenství adekvátní? Rámcově ano, ale vyhodnocení vhodnosti pro zákazníka i) nemůže být definičním znakem zprostředkování, ale povinností při zprostředkování, a ii) nabízení může probíhat vícefázově, vyhodnocení vhodnosti by mělo proběhnout alespoň před uzavřením smlouvy, ale ne nutně při každé marketingové akci (ledaže by šlo ne o vhodnost individuální, ale o vyhodnocení paušální, retail/non retail – to by mohli dělat opravdu pokaždé). Nejasné je odlišení zprostředkování a „tipářství“. Určitým kritériem by mohlo být, že pokud je někdo placen poskytovatelem služby (byť nepřímo), nemůže se označovat za poradce, ale bylo by dobré ověřit, zda to tak někde aplikují.

(Není dotazena vazba na poskytovatele služby, který dnes musí dle dikce ZPKT splnit vše, co už splnil zprostředkovatel, znovu, ale to přesahuje meze materiálu.)

3. Je rozsah pokrytí finančních produktů postačující? Ano, ale bylo by vhodné naznačit, co se rozumí komplexními a nekomplexními produkty. V některých případech je také

paradoxní, že poskytovatel služby by byl neregulovaný (úvěry, veřejná nabídka akcií nebo dluhopisů), ale vázaný distributor ano. *Má být tento režim vztážen i na investiční nástroje, které jsou zároveň devizovými hodnotami?* Ano.

4. Jsou struktury vztahů ve schématech vhodným popisem vztahů v rámci zprostředkování/poradenství? To ať posoudí účastníci diskuse z trhu (mně přijde, že ano)

5. Jaká kritéria v praxi používat pro odlišení zprostředkování a poradenství a jejich jednotlivých „podtypů“? Otázka by spíš měla být proč – pak teprve lze zkoumat jak. Prozatím považuji definice za dostatečně určité.

6. Je míra podrobnosti členění typů finančních produktů v modelových schématech účelná (jak z hlediska zákazníků, licencovaných osob, dohledu...)? Opět by bylo potřeba vymezit, k čemu to členění má sloužit – k diferencovanému posuzování odbornosti? Rozsahu info povinností? Obecně se na to nedá odpovědět. *Mají být pravidla pro výkon zprostředkování/poradenství členěna vedle základního členění dle sektorů, také podle míry rizikovosti a komplexnosti?* Asi ano, v omezené míře. Z hlediska přehlednosti lze vymezit vybrané sofistikované produkty, které vyžadují nadstandardní přístup (pákové nástroje?) jako sektor sui generis, materiál ostatně jde tímto směrem.

7. Je účelné aby poradce 1. úrovně mohl vykonávat poradenskou činnost prostřednictvím poradce 2. úrovně? Ano, resp. regulace finančních služeb by měla být neutrální z hlediska zaměstnanec/OSVČ

8. Je účelné vytvářet zvláštní pravidla pro „tipářství“? Pokud ano, jaká (např. další povinnosti a odpovědnost poskytovatele finančního produktu, výkon této činnosti pouze v rámci pracovního poměru)? Spíše ne, pokud tipář pouze iniciuje kontakt, ale v rámci něj už jedná zprostředkovatel, jako maximum si umím představit, že ten, kdo tipaře platí, odpovídá za to, že tipář nejedná zcela klamavě, ale hlavně neumím odlišit tipaře od zprostředkovatele ve smyslu definic v úvodu materiálu.

9. Jak prakticky omezit možnost, aby nebyly výkonem „tipářství“ obcházena pravidla pro zprostředkování a poradenství? Podstatné je, aby i) před uzavřením smlouvy byly splněny povinnosti k zákazníkům, což je odpovědnost toho, kdo zajišťuje uzavření smlouvy, a ii) zákazník nebyl klamán např. o nestrannosti tipaře nebo o povaze nabízených nástrojů. Obojí lze požadovat u každého distributora a pro všechny jeho komunikační kanály, a „obcházení“ pak nepřipadá v úvahu. Podstatné by ovšem bylo vymezit nejprve, jaké jsou povinnosti zprostředkovatele, tzn. co je obcházeno – viz dále k požadavkům na kvalifikaci apod. Kromě toho mi tipář ve smyslu materiálu přijde jako osoba totožná se zprostředkovatelem, liší se max. rozsahem činnosti, ale ne její podstatou.

10. Je účelné vytvářet zvláštní pravidla pro broker pooly? Pokud ano, jaká? Ne. Leda zavést možnost dohledu kontrolovat i osoby, na něž dohlížený subjekt deleguje část činností.

11. Je zvolená terminologie vhodná a dostatečně výstižná?

Makléřstvím se obecně rozumí zprostředkování. Už použití pojmu v ZPKT je zavádějící a určitě není vhodná další sémantická emancipace do podoby sektorového poradce.

Pojetí „konkurenčního produktu“ možná vychází z práva EU v oblasti pojišťovnictvím, případně ze soutěžní judikatury, ale věcně s ním nesouhlasím. Úvěr a vklad si konkurují je

v omezené míře (konkurence tu je, když koupím dům jako investici s tím, že úroky z hypotéky jsou nižší než růst hodnoty nemovitosti, a rozdíl převyšuje úroky z vkladu), stejně jako opravdové pojištění a investice. Ale rozhodně neplatí, že by konkurence existovala jen v rámci jednoho sektoru – srov. investiční pojištění versus kolektivní investování versus standardizovaná byť formálně individuální správu portfolia versus penzijní připojištění, a všechno to si konkuruje s vklady a stavebním spořením a takto by šlo pokračovat.

Odborní zaměstnanci jsou vymezeni analogicky platnému znění vyhlášky o makléřské zkoušce, ale ta je poměrně nejasná a v praxi obtížně aplikovatelná. Za nejrozumnější považují tento koncept zcela opustit a zavést místo něj jasné požadavky na činnost zprostředkovatelů a poradců, bez ohledu na to, zda ji vykonávají prostřednictvím lidí nebo např. internetu.

V definici by měly být definiční znaky, ne požadavky na činnost - viz otázka č. 2.

3.3 Otázky k předpokladům k činnosti

12. V jakém rozsahu mají být stanoveny předpoklady k udělení oprávnění k výkonu zprostředkování?

Vázaný zprostředkovatel – žádné, řeší se v rámci licence toho, na něhož je vázán.

Zprostředkovatel – i) celková důvěryhodnost a ii) u vedoucích osob nebo odpovědných zástupců odborná kvalifikace iii) věcné předpoklady omezeny na systém evidence pokynů (i když pozor na omezené možnosti požadovat informace podle MiFID – bylo by absurdní, aby zprostředkovatel v národní gesci evidoval více než obchodník v gesci komunitární), iv) obchodní plán (který nepovažují za součást věcných předpokladů) resp. popis zamýšlené činnosti zahrnující mj. vazby na poskytovatele služby, popis organizace včetně kontroly a taky popis zajišťování kvalifikace pracovníků, kde je to relevantní.

Detailní rozsah je předčasné řešit, ale měly by to být maximálně standardizované (minimální požadovaný standard) a upraveno transparentně, nejlépe metodikou ČNB (nikoliv tedy vyhláškou ale ani opatřením).

13. V jakém rozsahu mají být stanoveny předpoklady k udělení oprávnění k výkonu poradenství?

Poradce – dtto, lze uvažovat požadavky na odbornost i přímo u jeho pracovníků. Podstatné jsou navíc opatření proti střetu zájmů (které může zprostředkovatel snadno nahradit disclaimerem, že on střet zájmu má, protože ho nejspíš vždy má. Na zvážení je, zda může nastat případ, kdy by neměl, a zda je tedy potřeba ho řešit). Rozsah viz 12.

14. Je vhodné připuštění volby mezi použitím regulatorního kapitálu a pojištěním odpovědnosti? Nevím. Pokud by pojištění krylo vše včetně úmyslné škody, tak bych ho preferoval a regulatorní kapitál jako zbytečnou bariéru vstupu do odvětví nepožadoval vůbec. Vzhledem k tomu, že nesouhlasím s přijímáním majetku zákazníků zprostředkovateli (a samozřejmě ani poradci) – viz dále, není potřebné řešit úpadek. Zásadní ovšem je, jak nastavit výši krytí – vhodnou analogií by byla advokacie s povinným minimem, zvyšovaným jednotlivými AK dobrovolně v rámci eliminace vlastní odpovědnosti (nevím, zda v praxi vůbec nastala potřeba z pojištění plnit). V této souvislosti by bylo vhodné posílit osobní odpovědnost představenstva či dalších osob vůči zákazníkům tak, aby se nemohli schovávat za právní skořápku s.r.o. Alternativní, ale příliš složité, je výše plnění vázaná orgánem dohledu na rozsah činnosti podle obchodního plánu, popřípadě pojištění všeho bez limitu s tím, že riziko si musí posoudit pojišťovna.

15. Které další události by měly být pokryty pojištěním a v jaké výši? Odpovědnost vůči zákazníkům mi přijde dostatečná, problematický je spíše limit – viz shora. Obecně nejde o činnost kapitálově náročnou a případné operační problémy nepřinášejí téměř žádná rizika pro zákazníky ani finanční stabilitu (zčásti mohou mít dopad na důvěru, ale to je na kontrolu vnitřních procesů než na „regulatorní“ kapitál).

16. Je použití úrovně pojistného krytí vyplývající ze směrnic EU (IMD) dostatečná? Pokud ne jak by měl být výše pojistného krytí stanovována (jaké faktory rizik brát v potaz) a v jaké výši by se pojistné krytí mělo pohybovat? Nevím, viz shora.

4.4 Otázky k povolování

17. Je vhodné členit povolování na registrace a povolení? Ne. Resp. souhlasím, že režim u zprostředkovatelů by měl být volnější než u poradců, ale to je primárně otázka rozsahu požadavků. Ostatně dnešní registrace je de facto povolovacím režimem a materiál samotný hovoří o „rozhodnutí o registraci“, „udělování registrace“ atp.

Spíše je na místě zavést v rámci SprŘ drobnou odchylku, že pokud není žádost v prvním stupni zamítnuta do 30/60 dnů nebo jí ČNB rozhodnutím, nevyhoví, platí, že souhlas byl udělen (o tom by se zřejmě vydávalo jen osvědčení do 3/5 dnů), a to bez nutnosti zahajovat dnešní nelogické „řízení o zamítnutí žádosti“ dovozané podle ŽivZ. Snaha vyjmout postup ze SprŘ je v rozporu s jeho smyslem.

V úvahu připadá i to, že se zprostředkovatel opravdu jen registruje, pak ČNB provede záznam do evidence a o něm vydá osvědčení, ale praktickou výhodu v tom nevidím a i zde by šlo o postup podle SprŘ.

18. Do jaké míry je účelné strukturovat vnitřně rozsah registrace/povolení? Vhodnější řešit až po vymezení požadavků na vstup do odvětví u různých sektorů/typů činností. Vzhledem k určitým nárokům na odbornost, tak je účelné členění podle sektorů (vymezených právě podle potřebných odborností, ale stále poměrně široce – např. credit/mortgage, fixed products, other investments (w/out derivatives), other investments (with derivatives), insurance, v rámci toho lze zařadit i zprostředkování/razení ve vztahu ne k produktům typu PL nebo penzijní připojištění, ale např. k službám obchodníka). Je možné, že z potřeb sektorů vyplynou i dílčí rozdíly v nárocích na evidence – ostatní by se lišit nemělo.

19. Je účelné pro odborné zaměstnance, kteří mají vykonávat poradenskou činnost vyžadovat získání speciálního povolení? Ne. U jednotlivých poradců ale lze zvažovat požadavky na kvalifikaci (ověřované primárně poradcem-firmou, a ad hoc kontrolami ČNB). Lze předpokládat, že se na trhu vytvoří standard např. v podobě zkoušek AKAT, není ale nezbytný a odpovědnost je primárně na poradcích samotných.

5.3 Otázky k odbornosti při zprostředkování a poradenství

21. Je navržený rozsah a obsah odborných znalostních standardů [adekvátní] pro jednotlivé typy zprostředkování a poradenství? Ne. Je zbytečně zatěžující, v praxi nutně rigidní bez možnosti zohledňovat specifika produktů a obchodních strategií. Současný vývoj trhu v této oblasti považuji za pozitivní a byť současný stav není dokonalý, razantní zásah v podobě navržených pravidel nevyžaduje.

U *zprostředkovatelů*, zejména výhradních, je nutná znalost konkrétního nabízeného produktu (a povinností k zákazníkům, které ovšem kromě základních typu nelhat může

plnit i jiná osoba nebo třeba formulář v jiné fázi kontaktu), což obecná zkouška nezaručí, naopak je pro takového zprostředkovatele jakákoliv další znalost nepodstatných nadstandardem. Nebránil bych se požadavku na střední vzdělání s maturitou, ale za nutný ho nepovažuji, praxe je zbytečná (a není mi jasné, kde by výhradní zprostředkovatel svůj jeden rok relevantní praxe získával).

U *poradců* lze o zkoušce uvažovat, ale pak nedává smysl požadovat u sektorových poradců nižší standard než u celoplošných – lišit by se měl rozsah odbornosti (zaměření), ale ne úroveň. Akreditace profesní či jakékoliv jiné organizace je vhodná, ale zkoušku by měly mít možnost organizovat i firmy samotné, za podmínky určité akreditace v rámci své licence (přes plán činnosti). Vzdělání ani praxe by se opět neměly lišit podle sektorovosti, středoškolačky s maturitou není nutné – i vzhledem k velmi nízké úrovni vysokých škol – diskriminovat, ale požadavku na VŠ (včetně bakaláře) se nebráním. Uvažovat lze i o povinné praxi, ale spíše jen u vedoucích osob. U celoplošného poradce je navíc problematické, zda by měl mít praxi ze všech sektorů nebo většiny z nich a o čem by svědčila např. praxe výhradního nebo nevýhradního zprostředkovatele v jednom sektoru.

Dodávám, že návrh připouští distribuci po internetu, tedy zcela bez lidského přičinění a odborných zkoušek, resp. k tomuto tématu se dostává až v otázce 10.2. Požadavky mnou preferované lze snadno nastavit obecně pro libovolný distribuční kanál – viz shora.

22. Je adekvátní způsob vytvoření modulů, jejich rozsah a obsah, je účelné je podrobněji členit? Pokud by měly být zavedeny, tak ano, ale podrobnosti členění odpovídající potřebám praxe se nedosáhne.

23. Je navržené časové omezení platnosti odborné zkoušky adekvátní? Ne, ale lze uvažovat o zániku platnosti zkoušky v případě, že činnost není po několik let vykonávána, a o požadavků na systém průběžného udržování kvalifikace v rámci firmy (ve vazbě na nové produkty spíše než na samotný běh času). Doporučuji před zavedením požadavků analyzovat, zda je postupně upadající kvalifikace v praxi reálným problémem.

24. Ve vztahu ke kterým činnostem by mohlo postačovat absolvování aktualizačního vzdělávacího školení namísto zkoušky? Nesouhlasím s aktualizační zkouškou, vzdělávání by ji tedy mělo nahradit vždy.

25. Jaký by měl být obsah a podoba „aktualizačních“ vzdělávacích programů? Nevím. Je obtížné to popisovat obecně, měly by primárně reagovat na aktuální vývoj a sekundárně prověřit, co si vzdělávaný pamatuje z minula. Systém by měla posuzovat ČNB v rámci akreditací profesních organizací a firem samotných, standard by se vytvořil až na základě rozhodovací praxe s podstatným přihlédnutím k praxi v zahraničí.

6.4 Otázky k povinnostem zprostředkovatelů/ poradců

26. Je navržený rozsah povinností zprostředkovatelů/ poradců a jejich odborných zaměstnanců při jednání ve vztahu k zákazníkům adekvátní? Ano, až na zbytečné prokazování se individuálními průkazy a dokladem o registraci/povolení; informace o „odborném zaměstnanci“ by se měla omezit na jméno.

27. Je vhodné a v jaké míře rozlišovat mezi drobným „retailovým zákazníkem a zákazníkem „kvalifikovaným“ či „profesionálním“? Ano, a také mezi produkty (u dluhových nástrojů a fondů peněžního trhu postačí upozornění na rizika a posouzení

investičního horizontu ve vztahu k poplatkům, u akcií lze zkoumat rizikový profil a investiční záměr zákazníka podrobněji. Upozorňuji v této souvislosti na článek 19 odst. 6 MiFID, který stanoví výjimky z povinností vůči zákazníkům (a také na to, že, že materiál neřeší execution only pokyny, když neřeší samotné přijímání a předávání pokynů, přestože to má ZPKT – trochu nerealisticky – primárně na mysli, když upravuje zprostředkovatele).

28. Je způsob podávání informací o zprostředkovateli/ poradci a odborném zaměstnanci vhodný? Pokud nikoliv, jakým jiným způsobem tyto informace podávat? Alternativou může být papír, internet...

29. Jaká by měla být podoba standardní informační dokumentace poskytované zákazníkům? Obtížné vymezit obecně, ale materiál jde správným směrem.

30. Jaké jsou předpoklady pro osobu/ organizaci, která by vydávala „průkaz odborného zaměstnance“? Průkaz považuji za zbytečné zatěžování, viz shora ke zkouškám (průkaz samotný je však ještě podstatně zbytečnější než zkouška). Kolik podvodů v posledních 10 letech nastalo v důsledku toho, že se někdo vydával za existujícího zprostředkovatele, ač jím nebyl (a navíc si neuměl vyrobit věrohodné povolení)?

31. Za splnění jakých podmínek by zprostředkovatelé/ poradci mohli být oprávněni přijímat finanční prostředky od zákazníků resp. vést zákaznický majetek? Jsou navržená pravidla adekvátní? Měl by se na takový zákaznický majetek vztahovat některý ze záručních systémů? Doporučuji nezavádět, jednak se tím systém ve vztahu k MiFID zkomplikuje (většina zprostředkování by mohla jít mimo MiFID ale část s přijímáním majetku ne) a jednak by se vystavil dalším rizikům, které by bylo nutné řešit. Význam přijímání majetku v pojišťovnictví neznám, bezhotovostní platby na účet poskytovatele služby mi přijde plně vyhovující. V praxi jsou problémy s tím, že zprostředkovatel sice majetek nepřijímá do úschovy (úzká definice ZM), ale má k němu dispoziční právo, ale nejsou příliš časté a jsou řešitelné v rámci stávajících předpisů.

32. Je navržený rozsah informačních povinností adekvátní? Doporučuji ověřit, zda nemůže nastat problém z hlediska požadavků MiFID a jeho prováděcích opatření, neboť ty zdá se nepočítají např. s evidencí přijatých pokynů u OCP a je nelogické ji pak vyžadovat u zprostředkovatele. Dále by bylo vhodné maximálně sjednotit s výkazy statistickými a daňovými. Záznamy o komunikaci se zákazníky se zdají přehnané, pokud by měly zahrnovat každou komunikaci v rámci nabízení služby.

Souhlasím, aby za vázané osoby plnil ten, na koho jsou navázány, ale aby zákon neupravoval zvláštní roli profesních organizací – ty samozřejmě mohou data shromažďovat, ale jako službu členům s tím, že odpovědnost nesou před orgánem dohledu primárně členové, kteří mají na organizaci regres. Zvyšuje to váhu informační povinnosti, usnadňuje vynucování a přitom nebrání flexibilnímu řešení.

7.2 Otázky k povinnostem poskytovatele finančního produktu

33. Je uvedený rozsah povinností poskytovatele finančního produktu adekvátní? nesouhlasím, že by ve vztahu zprostředkovatel – poskytovatel služby šlo nutně o outsourcing. Podobně nelze hovořit o outsourcingu v typickém vztahu mezi pekárnou a prodejnou pečiva. Za problematický považuji obecný požadavek kontroly zprostředkovatele poskytovatelem – materiál předpokládá, že poskytovatelem je velká finanční skupina, proti níž stojí malý zprostředkovatel, ale praxe může být jiná. V případě

distribuce produktů několika poskytovatelů navíc nastane zmatek. Kontrola je účelná jen ohledně přijímaných pokynů, její reálnou podobu si však v této chvíli neumím představit.

34. Mají být stanovena pravidla a náležitosti pro smlouvu mezi poskytovatelem finančního produktu a zprostředkovatelem? Pokud ano, jaká? Ne, úprava povinností poskytovatele v zákoně stačí.

8.4 Otázky k dohledu

35. Je navržený model rozsahu dohledu adekvátní? Poslední odrážka výčtu v 8.1 („vynucování plnění povinností stanovených právními předpisy“) je příliš neurčitá – materiál by měl popsat, co tyto předpisy upraví, ne na ně bíanco odkázat.

Jinak z hlediska dohledu návrh dostačující je – info povinnosti v popsaném rozsahu zřejmě mohou sloužit jen jako podklad pro risk based inspekce, vedle podnětů od zákazníků, což ale stačí. Publicita rozhodnutí je zcela na místě, ale raději v plném znění než jako (dnešní) seznam. Potřebná je možnost postihu nejen licencovaných osob, ale v případě nesoučinnosti – a možná i dalších – i jejich pracovníků, to však zákon o státní kontrole umožňuje. Zřejmě se nepředpokládá nucená správa, což odpovídá povaze činnosti zprostředkovatelů a poradců.

Chybí ale dost diskutovaný mechanismus řešení stížností (ať už uvnitř dohledového orgánu nebo mimo něj), který úzce souvisí a dohled nelze řešit nezávisle na něm.

36. V jakém rozsahu by činnost dohledu mohla být „reaktivní“, (tzn. kontrola zprostředkovatele/ poradce bude provedena až po té co ČNB získá kvalifikovaný podnět)? Reaktivní dohled je dost nestandardní záležitostí a spíše bych ho nezaváděl. Místo toho je účelné šikovně vymezit cíle dohledu tak, aby bylo nepochybné, že vhodně postavený na vážení rizika založený inspekční model a uveřejňování sankcí (obecná prevence) pro ochranu systému stačí a není nutné kontrolovat každého pořád. Ale myslím, že k tomu soudy směřují, i když o judikátu nevím, a tak to ani není nezbytné.

Součástí modelu (spíše praxe dohledu než nutně zákonné úpravy) by mohlo být, že se primárně kontrolují subjekty první úrovně a na nich leží hlavní tíha kontroly stupně druhého.

37. V jakém rozsahu a jakým způsobem by měly být dohlíženy profesní organizace? Záleží na jejich pravomocích. Vzhledem k modelu, který považuji za vhodný (viz dále), není dohled potřebný, vyjma nad realizací zkoušek, tam by měly být nástroje stejné jako u jiného dohledu.

38. Jsou informace, které mají být uveřejňovány postačující pro informovanost veřejnosti? Váhám, zda je nutné uveřejňovat informaci o rozsahu poskytnutých služeb (což diskriminuje malé a nové subjekty), ale jinak s rozsahem souhlasím s dvěma výjimkami

- sankční historie by měla být včetně celého odůvodnění nebo spíš jeho podstatné části
- disciplinární historie je problematická vzhledem k pravděpodobné nerovnosti standardů u různých profesních organizací.

9.2 Otázky k roli profesní organizace

39. Považujete navržené vymezení role profesní organizace a jejího vztahu k ČNB za vhodné vyvážené a funkční? Ne. Profesní organizace může jistě organizovat zkoušky. Ale

- sběr informačních povinností je problematický, viz shora
- řešení stížností zákazníků je samozřejmě možné, ale akreditací zakládat rozhodovací oprávnění podobné zamýšlenému „ombudsmanovi“ považují za nestandardní a nepřehledné; pro zákazníky je jednodušší se obracet na jediné místo, kde také může spíš docházet k úsporám z rozsahu a lepší komunikaci s dohledem.
- podávat žádosti za své členy může kdokoliv, pokud má plnou moc. Jinou věcí by bylo, pokud by bylo možné podávat žádosti pouze prostřednictvím organizace, což znamená povinné členství, ale tímto cechovním směrem naštěstí návrh nejde.
- vydávat a profesní standardy může kdokoliv, působí vahou své přesvědčivosti. případně je organizace může učinit pro své členy závazné a kontrolovat, ale na to nepotřebuje akreditaci. Pokud by měla vynucovat své standardy na základě státní licence, vzniká nerovnost a riziko přeregulace, které se snadno vyřeší odchodem členů, ale právě proto je celá tato záležitost zbytečná, organizaci to možná dodá autoritu, ale věcně nic nepřidá.
- registrace zprostředkovatelů pod dohledem ČNB – vzhledem k (žádoucí) jednoduchosti procesu registrace a tedy i jeho levnosti není decentralizace tohoto procesu potřebná, naopak půda ČNB skýtá možnosti úspor z rozsahu a efektivnější alokace zdrojů.

40. Jaké podmínky by profesní organizace měla splňovat? Pro účely zkoušek důvěryhodné osoby a systém vzdělávání (business plán) včetně řešení bezpečnosti dat a opatření proti snižování úrovně zkoušky. Jaký rozsah oprávnění by měla mít např. v rámci povolovacího procesu (rozhodování o registracích) a v rámci dohledu? V zásadě žádný, viz shora. Profesní organizace má zajišťovat činnosti v zájmu členů, což může být i kontrolní činnost, ale dobrovolná, a naopak má hájit zájmy členů před úřady.

41. V jakém rozsahu má být profesní organizace licencována a dohlížena? Viz 40, rozsah dohledu ve vazbě na trvání licenčních předpokladů a na případné selhání při organizaci zkoušek, nástroje standardní.

42. Jaké minimální podmínky na reprezentativnosti má splňovat? Pokud jde o zkoušky, žádné (může je organizovat i jiný subjekt než profesní organizace), pokud by šlo o další činnosti, je to problém.

43. Jak by měla prakticky vypadat pravidla pro řešení stížností před profesní organizací? Doporučuji řešit až ve vazbě na „ombudsmana“.

Ad 10. 1 – měl by informovat o změně a umožnit odstoupení od smlouvy, ale byť jde o zajímavý a v ČR nepříliš řešený problém („prodej klientely“), nevidím tu rozdíl od jakékoliv jiné obdobné transakce v jiném sektoru. *Ad 10. 2* – Viz shora u jednotlivých bodů, zejména odborných zaměstnanců a zkoušek.

...

A.S. 18.7.2006